

Sygn. akt III CNP 14/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie ze skargi A. K. o wznowienie postępowania
w sprawie z powództwa K. K.
przeciwko A. K.
o rozwód,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 sierpnia 2018 r.,
na skutek skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 13 września 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 września 2016 r., wydanego w sprawie o rozwód, zmieniającego częściowo wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 października 2015 r., powódka K. K. wniosła w dniu 2 maja 2018 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Wskazała m.in., że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługiwała apelacja, zażalenie ani skarga kasacyjna. Ponadto, zgodnie z art. 416 k.p.c., niedopuszczalne było również wznowienie postępowania, a także powództwo przeciwegzekucyjne. Stwierdziła zatem, że wniesiona skarga jest jedynym przysługującym jej środkiem prawnym zmierzającym do usunięcia skutków orzeczenia niezgodnego z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W wielu orzeczeniach wydanych od czasu wprowadzenia do polskiego porządku prawnego skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy wyjaśniał – odwołując się do jasno brzmiącego art. 424⁵ § 1 pkt 3 w związku z art. 424⁸ § 1 k.p.c. – że wskazanie przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, jest niezbędnym, samodzielny, odrębnym od innych, elementem konstrukcyjnym skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, w związku z czym nie może być łączone z innymi elementami konstrukcyjnymi ani zastępowany przez nie (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, z dnia 20 listopada 2006 r., I BP 11/06, OSNP 2007, nr 21-22, poz. 319, z dnia 26 stycznia 2007 r., I CNP 79/06, „Izba Cywilna” 2008, nr 2, s. 52, z dnia 29 sierpnia 2007 r., IV CNP 115/07, „Izba Cywilna” 2008, nr 12, s. 52, lub z dnia 15 października 2014 r., III CNP 13/14, nie publ.). W konsekwencji skarga, w której nie wskazano przepisu prawa pozytywnego, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, podlega odrzuceniu *a limine*, bez wzywania o usunięcie stwierdzonego braku.

Poza tym powódka przeoczyła, że z dniem 3 kwietnia 2018 r. – po wejściu w życie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2018 r., poz. 5 ze zm. – dalej „ustawa o SN”), a zwłaszcza art. 89 i nast. tej ustawy – do

polskiego systemu prawnego wprowadzono kolejny nadzwyczajny środek zaskarżenia, tj. skargę nadzwyczajną, której celem jest eliminacja orzeczeń naruszających zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji albo w sposób rażąco naruszających prawo przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie. Zważywszy, że uwzględnienie skargi nadzwyczajnej – zgodnie z art. 398¹⁵ i 398¹⁶ k.p.c. w związku z art. 95 ustawy o SN – prowadzi do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania albo do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i orzeczenia na nowo co do istoty sprawy, a więc do eliminacji przyczyny „szkody judykacyjnej”, jest oczywiste, iż spełniając wymagania określone art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., wnoszący skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia po dniu 3 kwietnia 2018 r. musi wykazać, że wzruszenie zaskarżonego wyroku nie jest możliwe także w wyniku wniesienia skargi nadzwyczajnej.

Mając ponadto na względzie, że przyczyny uwzględnienia skargi nadzwyczajnej są zbieżne przyczynami uwzględnienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 89 § 1 pkt 1 i 2 ustawy o SN), a także biorąc pod uwagę unormowanie zawarte w art. 89 § 4 ustawy o SN, należy przyjąć, iż począwszy od dnia 4 kwietnia 2018 r. strona wnosząca skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wypełniając obowiązek przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., musi wykazać, że złożyła do uprawnionego organu (art. 89 § 2 ustawy o SN) wniosek o wniesienie skargi nadzwyczajnej i nie został on uwzględniony. Niewykazanie tej okoliczności powoduje odrzucenie skargi na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Z tych względów należało skargę odrzucić (art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.).